

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙΑΣΜΑ

Τὸ φάντασμα τοῦ κοριμοῦ σου
Κολλάει ἀδυσώπητα στὸ
Δικό μου. "Οταν λείπεις
Ο δέος ἔχει τὴ γεύση σου, καὶ
Χτές βράδυ τὰ σεντόνια είχαν τὴν
Τρῆσσαν. Μετά, ὅταν κοιτάζῃ καὶ
Σ' αὐτοῦ τὸν πρωινὸν τὸν κιθφέπτη,
Βρήκαν ἔνα μελάνιασμα ποδεῖ
Σαφνικά διεῖ μέσα ἀπὸ
Τὴν γαλατένια σάρκα, ἔνα μινθοῦ
Ἀστέρι στὸ στῆθος, σίγουρα
"Οχι καρφιτσωμένα ἔκει ἀπὸ πολὺν ('Εγὼ
Μετὸς τῆς πληγῆς μου, καὶ καταγγάρω
Τὸν ἀφιθό). Πῶς
"Ἐγινε τοῦτο; Τὸ φάντασμα τόκανε.
Γυρνάω καὶ σ' ἀκούω ποὺ γελᾶς.

Τὸ Ρέιγουορθ (1940)

Η ΣΟΤΝΑ ΝΤΤΜΕΝΗ ΣΤΑ ΓΛΑΖΙΑ

οἱ ἐκρήξεις είναι πιὸ κοντὰ αὐτῷ τὸ βράδυ
τὸ τελευταῖο τραῖνο τρεύγει γιὰ τὸ νότο
στις ἔξη αἴσιο
οἱ ἀναγγελλεῖς Θὰ είναι σὲ μὰ καινούργια
γλδσσα

μασάω τὴν ἄκρη ἑνὸς σπίρτου
οἱ ἄκρες τοῦ διεχτύλου μου καὶ τοῦ ἀντίκειμα
κολλᾶνε
⁷
οἱ περιμένω στὸ σταθμὸ καὶ σὺ
Θὰ στείλεις ἔνα σημείωμα, ἐγὼ
Θὰ τὸ διαβάσω
Θὰ βρέχει

οἱ σκιές μας μέσα στὸ ἡλεκτρικὸ φῶς
ὅταν ἥμουν δικῶ χρονῶ μὲ μάθανε πραγμα-
τικά
νὰ γράψω
νὰ ἐνώνω τὰ γράμματα

ἄκουν εἶπες ἐγὼ
προτιμόδου νὰ κοιτάζω
τὴ θάλασσα, ὅλα ἔκει σταματοῦν σὲ
παραξενες γωνίες

μόνον οἱ βάρκες τὴν χαλάνε
κάνωντάς σε νὰ φίγνεις τὴ ματιά σου μακρό-
τερα

Ντ. Μ. Μπλάκ (1941)

ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ

Μέσα στὶς
λιμουζίνες τους οἱ
δάσκαλοι έχονται: κατὰ
ἔκατοντάδες. "Ω ἡ
πλατεία

μαύρισε ἀπὸ σκοῦρα κουστούμια, ἀπὸ σοβαρὰ
σχολαστικά πρόσωπα.
Περιμένουν νὰ τοὺς φωνάξουν.

Ἄντοι είναι οἱ
ἐκπαιδευτές, οἱ
πατρικὲς μορφές. "Ω θὰ μποροῦσες
γὰ ζεσταθεῖς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὰ σφιχτὰ χει-
λη, τὰ
ἀξιοσέβαστα μέτωπα. Οἱ
γραβάτες τους είναι σφιχτὰ δεμένες, μέσα
στὰ κολλάρια τους.
Ξεπερνοῦν μὲ ἀξιοπρέπεια τὸν ἐκνευρισμὸ τῆς
ἀναμονῆς.

"Ἐνα
κουδούνι χτυπάει. Στρέφονται. Στὰ
πλατειὰ σκαλιὰ ὁ
νάνος μον στέκεται, μὲ τὰ δύο του χέρια δ-
ψωμένα.
Κακιοφέζει γελώντας. Καλώς ήλθατε, σκού-
ζει, καλδς ήλθατε
στὸ περίτεχνο Παλάτι μας. Είγαι πράγματι.
Κατρακυλάει σὲ ύδες ἀμιαξας πάνω στὰ σκα-
λιὰ. Οἱ
δάσκαλοι κοιτιῶνται μὲ τὰ σοβαρὰ πρόσωπά
τους.

Μὲ μιᾶς τὸν κάνουν σηκωτὸ ἀπὸ τοὺς ώμους.

Τὸν
κάνουν κομμάτια. Χέρια πόδια, "Ω
χέρια πόδια καὶ ενδισθητα δργανα, χέρια πό-
δια καὶ
ἄντερα, μάτια, ή γλῶσσα, οἱ
λοβοὶ τοῦ ἐγκέφαλου, ἀδένες· ἀμυγδαλές, με-
ρικά
μάτια, χέρια πόδια, ή γλῶσσα,
ένα νεφρό, σώματα, σκάντα, κι ἄλλα
νεφρά, χέρια πόδια, ή γλῶσσα
περνῶνται ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, μὲς στὰ σοβαρὰ
χέρια τους. Είναι
δλοκληρωτικά χωμένος. Μεγάλα
τρεμάμενα βήματα.

Ἄντοι
γυρνῶνται στ' ἀμάξια τους.
"Απομακρύνονται ήσεια, χωρὶς ἀταξία.
προσέρχονται τὸ δόδιο.

Στιούαρτ Πάρκερ (1942)

Ο ΠΑΝΤΤ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

"Ο Πάντυ πεθαίνει: ποτὲ δὲν τὸν γνώρισες.
"Ἐνας κουφός καμπούρης σ' ἔνα γεροκομεῖο.

"Η κουφαμάρα ἔφερε τὴν τύφλα τῆς ψυχῆς
του.
Κανεὶς δὲν τὸν γνώριζε. Κανεὶς δὲν τὸν γνώ-
ριζε.

"Ἐνα ἄγριο ζῶο δρθιώθηκε μέσα του
Ψηλὰ κάποιο βράδυ, είδα τὰ μάτια του
Καὶ γιὰ τρεῖς μέρες χάθηκε.

Τόν δρῆκαν νὰ κοιμᾶται σ' ἕνα χριστιάσι. Αναρωτιέμει μὲν ἐξήντα χρόνια πρὶν Κοιμήταν τρυφερά στὰ στήθια μιᾶς κοπέλλας.

Τώρα φαίνεται πώς κοιμᾶται βαριά.
Η διπρέπλα τῶν δοτῶν τον πωφιάστηκε πιά.

Μπράιαν Πόστεν (1946)

ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ Η ΙΔΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

Είγει πάντα ἡ ίδια εἰκόνα
ἐσθὲν ποὺ τριγυράς γυμνὴ βγαίνοντας ἀπ' τὰ
φθινοπωρινά λοτάμια,
τὸ κορμὶ σου ν' ἀχνύει, σκεπασμένο δρυζή,
γαλάζιες καὶ γκρίζες σταγόνες πέφτονταν ἀπὸ
πάνω σου,
ὅταν μιλᾶς
φύλλα πέφτουν καὶ ἀποσυνθέτονται.

Είναι πάντα ἡ ίδια εἰκόνα ἀπ' τὰ στήθη σου,
γεμάτα μὲ τὰ σφρίγος τῶν θαλασσινῶν φυτῶν
ποὺ τρεμούλιάζουν ὅταν ἀγγιχτοῦν τὰ φάρια
ζευγαρώνονταν ἀπὸ κάτω σου τὸ κορμὶ σου γα-

λάζιο, ὁ
ἴσωσις σου ν' ἀκολουθεῖ,
καὶ τὰ δινὸν νὰ μοιάζουν φαντάσματα ἀπὸ μα-
κρινούς προίτανος
σὲ τρομαγμένους θεατές.

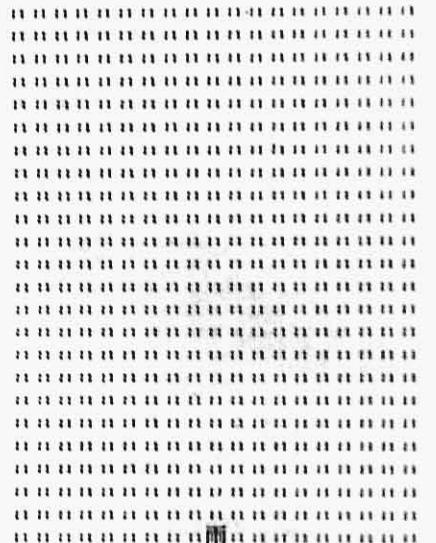
Ἡ ίδια εἰκόνα
ὅμως τώρα μιὰ λίμνη τριγυρισμένη ἀπὸ φτέρες,
καὶ μάλις ὄφατοι μέσα στὴν καταχνά
χιλιάδες ἔραστὲς νὰ σὲ ἀκολουθοῦν γυμνῆ
χωρὶς ν' ἀτήνονταν χνάρια στὶς γωνίες τῆς
αὐγῆς.

Μετ. Κώστας Σπαρτινός

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ Β'

Νικούνι Σεηίχι (1925)

ΒΡΟΧΗ

θ=θρύξι

Τανικάδα Σουντάρο (1931)

ΠΕΝΝΑ

Ἄλλαξα τὸ φτερὸ μὲ ἀτσάλινη πέννα
Ἄλλά ὅχι τὴν ἀθωότητα μὲ τὴν εὐκολία

ΛΑΜΠΑ ΓΡΑΦΕΙΟΤ

Φώτισέ τα ὅλα! Τὸ χονδροειδὲς σύνολο
Τοῦ ἔργου τοῦ Ἀνθρώπου!

ΤΑΚΙΝΘΟΣ

"Οχι κεφάλι ἐδῶ
Μόνο καρδιά

Κατζίνο Χιντέο (1937)

ΠΕΤΡΑ

θ=πέτρη

Σουζούκι Σιρογιάσου (1935)

ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

Ἐνας ἀνθρωπὸς περιπατοῦσε δίπλα σ' ἕνα
τοίχο

Ἔνα ἔτοιμόρροπο τοίχο

Ἔναν μὰ μακρὰ οὐραγὴ πάνω του,
Κοίταξε λοιπὸν μέσα καὶ εἶδε δινὸν σῶματα νὰ
κινοῦνται